

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 150/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., t. č. vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 8 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd návrhom Okresnej prokuratúry Galanta na vzatie do väzby sp. zn. 1 Pv 180/2010 z 25. februára 2010 a uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 Tp 11/2010 z 27. februára 2010, ako aj základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 22/2011 z 8. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2011 doručená sťažnosť P. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 8 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) návrhom Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“) na vzatie do väzby sp. zn.

1 Pv 180/2010 z 25. februára 2010 a uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 11/2010 z 27. februára 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“ alebo „uznesenie z 27. februára 2010“), ako aj základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 22/2011 z 8. februára 2011.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z informácií získaných v súčinnosti s okresným súdom vyplýva, že sťažovateľ je na základe uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru justičnej polície vydaného pod sp. zn. ORP-107/JP-GA-2010 trestne stíhaný pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona a za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tejto trestnej veci bol na návrh okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 180/2010 z 25. februára 2010 uznesením okresného súdu z 27. februára 2010 vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 15/2010 z 18. marca 2010 ako nedôvodnú zamietol. Toto uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 29. marca 2010.

Sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a jeho žiadosť okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 213/2010 z 26. januára 2011 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 22/2011 z 8. februára 2011 taktiež ako nedôvodnú zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní a všeobecné súdy konajúce v jeho trestnej veci porušili jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 3 listiny, čo odôvodnil takto:

„I. porušenie čl. 8 ods. 3 listiny... namietam nedodržanie lehoty zo strany Okresnej prokuratúry v Galante..., ktorá podala oneskorene návrh na vzatie do väzby obv. P. S. na Okresný súd Galanta, sudcovi pre prípravné konanie, ktorý rozhodol o vzatí obvineného do väzby.

Osobná sloboda mi bola obmedzená 24. 2. 2010 o 6.20 hod. Okresná prokuratúra podala návrh na vzatie do väzby, 1 Pv 180/2010 dňa 25. 2. 2010 o 19.00 hod. na okresný súd v Galante, čím bol jednoznačne porušený čl. 8 ods. 3 listiny..., ktorý hovorí, že obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať iba v prípadoch ustanovených v zákone. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 24 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Zároveň namietam nedodržanie lehoty zo strany okresného súdu..., ktorý rozhodoval o mojom vzatí, resp. nevzatí do väzby.

Okresnou prokuratúrou Galanta som bol návrhom na vzatie do väzby č. 1 Pv 180/2010 zo dňa 25. 02. 2010 o 19.00 hod. odovzdaný sudcovi pre prípravné konanie na Okresný súd v Galante. Avšak Okresný súd Galanta rozhodoval o mojom vzatí do väzby až 27. 02. 2010 o 11 hod., č. k. 1 Tp 11/2010, čím bol zo strany súdu porušený čl. 8 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorý hovorí, že sudca musí zadržanú osobu do 24 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo ju prepustiť na slobodu...

Taktiež som uvedené skutočnosti namietal vo svojej sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, o ktorej rozhodoval Krajský súd v Trnave dňa 08. 02. 2011 č. k. 5 Tos/22/2011, ktorý sa uvedenými skutočnosťami absolútne nezaoberal a moju sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

II. Porušenie čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR... namietam postup a rozhodnutie Krajského súdu Trnava, ktorý dňa 08. 02. 2011 č. k. 5 Tos/822/2011 zamietol moju sťažnosť proti rozhodnutiu o väzbe, kde som namietal a poukázal na nezákonnosť jednotlivých dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, vyšetrovateľom ORP v Galante, ktorý bez mojej prítomnosti vykonal vyšetrovací pokus na rozpoznanie mojej osoby, dňa 15. 06. 2010 o 02.30 hod. a taktiež vyšetrovateľ ORPZ Galanta vykonal vyšetrovací pokus simulácie útoku na policajta (rekonštrukcia spáchania skutku) dňa 15. 6. 2010 o 03.25 hod. opäť bez mojej prítomnosti, čím mi bol jednoznačne porušený čl. 17 ods. 2 Ústavy a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR...

Z ustanovení § 157 (vyšetrovací pokus) ods. 3 Tr. por. vyplýva, že na vyšetrovacom pokuse sa zúčastní podozrivý, obvinený, poškodený a svedok. Z § 159 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že pri rekonštrukcii sa primerane použijú ustanovenia o vyšetrovacom pokuse.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom „zrušil rozhodnutie Okresnej prokuratúry zo dňa 25. 2. 2010, č. 1 Pv 180/2010, rozhodnutie okres. súdu zo dňa 27. 02. 2010, č. k. 1 Tp 11/2010 a rozhodnutie Krajského súdu Trnava zo dňa 08. 02. 2011, č. k. 5 Tos 22/2011 a rozhodol novým rozhodnutím – uznesením, ktorým mi prizná primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4 500 € a taktiež ma svojim rozhodnutím prepustí z väzby na slobodu“. Ďalej žiada „uhradiť trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu“. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie advokáta na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 8 ods. 3 listiny obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať iba v prípadoch ustanovených v zákone. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 24 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 24 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo ju prepustiť na slobodu.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie v sťažnosti označených základných práv návrhom okresnej prokuratúry na vzatie sťažovateľa do väzby sp. zn. 1 Pv 180/2010 z 25. februára 2010 uznesením okresného súdu z 27. februára 2010, na základe ktorého bol sťažovateľ vzatý do väzby, a napokon uznesením krajského súdu z 8. februára 2011, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 213/2010 z 26. januára 2011, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Zo sťažnosti sťažovateľa nesporne vyplýva, že jeho námietky sú spojené výlučne so zásahom do jeho osobnej slobody v súvislosti s jeho väzbou. Svedčia o tom aj ním v sťažnosti označené základné práva chránené ústavou a listinou, k porušeniu ktorých podľa jeho názoru malo dôjsť. Ústavný súd preto mohol posudzovať sťažnosť iba z tohto hľadiska a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 8 ods. 3 listiny návrhom okresnej prokuratúry na vzatie do väzby sp. zn. 1 Pv 180/2010 z 25. februára 2010 a uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 11/2010 z 27. februára 2010

Sťažovateľ namieta, že návrhom okresnej prokuratúry na jeho vzatie do väzby z 25. februára 2010, ako aj uznesením okresného súdu z 27. februára 2010 o jeho vzatí do väzby bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 8 ods. 3 listiny, a to tým, že okresná prokuratúra podala návrh na jeho vzatie do väzby okresnému súdu oneskorene. Sťažovateľ tak usudzuje z toho, že jeho osobná sloboda bola obmedzená 24. februára 2010 o 6.20 h a návrh na jeho vzatie do väzby bol okresnému súdu predložený 25. februára 2010 o 19.00 h, ktorý rozhodol o jeho vzatí do väzby až 27. februára 2010 o 11.00 h.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. V danom prípade sťažovateľ mal možnosť uvedené skutočnosti namietat v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby z 27. februára 2010. Proti uzneseniu okresného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy mal krajský súd v opravnom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ využil riadny opravný prostriedok a krajský súd (ktorého postup však sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu nenamietal) o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 5 Tpo 15/2010 z 18. marca 2010. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 29. marca 2010.

Ústavný súd preto v súlade s princípom subsidiarity odmietol sťažnosť v tej časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 8 ods. 3 listiny návrhom [okresnej](#) prokuratúry na jeho vzatie do väzby z 25. februára 2010 a uznesením okresného súdu z 27. februára 2010 pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Navyše je sťažnosť v tejto časti podaná oneskorene. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti

rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zo sťažnosti je zrejmé, že k podaniu návrhu okresnej prokuratúry na vzatie sťažovateľa do väzby došlo 25. februára 2010. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 15/2010 z 18. marca 2010, ktorým bolo rozhodnuté o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby, mu bolo doručené 29. marca 2010. Od tohto dátumu mohol sťažovateľ, ak bol presvedčený o porušení svojich základných práv alebo slobôd, podať do dvoch mesiacov sťažnosť ústavnému súdu. Pokiaľ tak sťažovateľ neurobil (v lehote dvoch mesiacov), ústavný súd v takom prípade nemôže rozhodnúť inak, iba takúto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako podanú oneskorene.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 22/2011 z 8. februára 2011

Podstatou sťažnosti vo vzťahu k tejto jej časti je nesúhlas sťažovateľa so závermi krajského súdu v reakcii na argumentáciu obsiahnutú v jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 213/2010 z 26. januára 2011, v ktorej poukázal na nezákonnosť jednotlivých dôkazov vykonaných v prípravnom konaní, keď krajský súd v napadnutom uznesení k tejto jeho námietke uviedol, že *„v súčasnom štádiu konania mu neprislúcha podrobne hodnotiť jednotlivé dôkazy vykonané v prípravnom konaní a ich zákonnosť, pretože toto je úlohou súdu I. stupňa v rámci dokazovania vykonanom na hlavných pojednávaniach“*. Takéto vysporiadanie sa krajského súdu s jeho argumentáciou považuje sťažovateľ za porušenie svojich v sťažnosti označených práv.

V nadväznosti na to je predovšetkým potrebné zdôrazniť, že v konaní pred krajským súdom bolo rozhodované o sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovej námietke ústavný súd zistil, že krajský súd sa s námietkou sťažovateľa o nezákonnosti vykonania dôkazov uplatnenou v jeho sťažnosti vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom. Krajskému súdu totiž pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti zamietajúcemu prvostupňovému uzneseniu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu neprislúchalo posudzovať námietky založené na takých dôvodoch, ako boli formulované sťažovateľom, pretože tieto neboli relevantné pre rozhodnutie o väzbe. Tieto námietky bude môcť posudzovať príslušný súd až pri meritórnom rozhodovaní v trestnej veci sťažovateľa. Nezákonnosť vykonania dôkazov bude mať sťažovateľ možnosť namietať v priebehu trestného konania uplatnením práva na obhajobu až do jeho právoplatného skončenia, teda vrátane využitia riadnych opravných prostriedkov a v prípade závažných procesných pochybení zásadného charakteru aj po jeho právoplatnom skončení využitím mimoriadneho opravného prostriedku.

Vo svojej judikatúre ústavný súd zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neopodstatnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tomto prípade nezistil existenciu príčinnej súvislosti medzi sťažnostnými námietkami sťažovateľa a tvrdným zásahom do jeho označených základných práv napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tos 22/2011 z 8. februára 2011, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Navyše ústavný súd poukazuje na to, že prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy sa garantuje okrem iného aj právo na to, aby sa účastník konania mohol vyjadriť ku všetkým

vykonávaným dôkazom (z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie práve tohto atribútu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, z ktorej vyplýva, že na rozhodovanie súdu o väzbe sa vzťahujú ustanovenia čl. 17 ústavy (príp. ustanovenia čl. 5 dohovoru), ktoré zahŕňajú tak hmotné, ako aj procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné len tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07), príp. ustanovenia tvoriace obsah základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sú zásadne aplikovateľné len v konaní vo veci samej, t. j. v trestnom konaní v rámci konania a rozhodovania o vine a treste.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ v súvislosti s uznesením krajského súdu namietal porušenie takého svojho základného práva, ktoré na konanie a rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní nie je aplikovateľné, a preto k jeho porušeniu nemohlo dôjsť vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi v sťažnosti označeným základným právom a namietaným rozhodnutím.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu stratilo už opodstatnenie, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v jeho sťažnosti (napr. žiadosť o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011